

## 1 SKYRIUS

Kaip ir kiekvieną rytą žadintuvas sučirškė septintą keturiasdešimt. Pravėriau akis ir vėl užsimerkiau. Pasaulyje yra laimingų žmonių, kurie vos prašvitus žvaliai, džiugiai nusiteikę pašoka iš lovos. Mankštinaisi, apsilieja lediniu vandeniui, per pusryčius valgo organizmui naudingus sausus pusryčius ir laimingi skuba į darbą. Tokie žmonės nesinaudoja liftu, o laiptai jiems – kaip nemokamas treniruoklis.

Visada pavydžiu žmonėms, pasirinkusiems sveiką gyvenimo būdą. Man, deja, nesiseka atsikratyti nusistovėjusių savo įpročių. Ryte mankštos nedarau ir, tiesą sakant, neretai miegu iki vienuoliktos. Jeigu ne Liza ir Kiriuša, kuriems būtina nevēluoti į pirmą pamoką mokykloje, drybsočiau iki pietų. Ledinis vanduo šiuropina. Už jokus pinigus pasaulyje nelįščiau į jūrą, jei vandens temperatūra mažesnė nei dvidešimt penki laipsniai Celsijaus. Berods, ji matuojama ne pagal Celsijų. Nesu tikslųjų mokslų žinovė, menkai teišmanau matematiką, fiziką, chemiją, geografiją. Bėgiojimas laiptais, nešant krepšius, nepriimtinas. Vakar užsnūdau apie pirmą valandą nakties lovoje skaitydama paskutinį Marininos romaną. Įnikusi į knygą, sušveičiau beveik visą šokoladinių saldinių dėžutę. Beje, sausus pusryčius, kaip produktą, vertinu neigiamai, stebiuosi žmonėmis ankstų rytą valgančiais kažką panašaus į nebaigtą virti avižinę košę su kietų pasėnusių džiovintų vaisių gabaliukais!

Vėl sučirškė žadintuvas. Turiu „gudrų“ laikrodį, kuris spygaujia kas dešimt minučių, kol nevožteliu kumščiu. Pasirąžiusi pravėriau akis. Niekur nedingsi – reikia keltis.

Dejuodama ir keiksnodama sunkią dalią, įsispyriau į šlepetes ir priėjau prie balkono durų. Bus jaukiau, kai atitrauksiu užuolaidas...

Šiugždėdamos pamažu nuslinko užuolaidos, ryto šviesa užliejo kambarį. Truputį prisimerkusi, tingiai pažvelgiau pro langą ir nustėrau.

Balkone, suglaudusi ant gauruotos krūtinės trumpas letenėles, stovėjo kengūra. Nustebusi žvelgiau į gyvūną, akimirksniu užtraukiau užuolaidas ir nubėgau prie lovos. Svarbiausia – nesijaudinti, nusiraminti, mėgo sakyti Karlsonas, gyvenęs ant stogo. Turbūt dar nenubudau, žadintuvo čirškimas – tik sapnas. Negaliu tuo patikėti! Kaip Maskvoje, septinto aukšto buto balkone, atsirado kengūra? Išižnybiau į ranką ir aiktelėjau. Po kelių minučių praskleidžiau užuolaidas ir atidžiai pažvelgiau į gyvūną.

Puikus sterblinis žvėrelis nekaltai mirksėjo rudomis akimis, didelės ausys virpėjo, nosis juokingai raukėsi. Sunerimusi užtraukiau aksomines užuolaidas ir nuskuodžiau į virtuvę. Pastaciūsi ant viryklės arbatinuką, nuėjau žadinti Lizą ir Kiriušą vildamasi, kad vaikai atėję į miegamąjį pasakys tiesą – yra kengūra ar ne. Tiesą sakant, buvau įsitikinusi, kad nesivaidena: negeriu, narkotikų nevarčiau ir musmirių nevalgau.

Žvilgtelėjau į kalendorių ir nusikvatojau. Taip, šiandien balandžio pirmoji, taigi Liza ir Kiriūša nusprendė apgauti mane. Nupirko pliušinį žaisliuką, kai užmigau, įslinko į kambarį ir patupdė balkone. Turiu pripažinti – puikiai jiems pasisekė, nes manau, kad gyvūnas yra gyvas. Bet kodėl jis judina ausis ir mirksi? Turbūt judėti padeda baterijos. Gudruoliai!

Kai Liza ir Kiriūša žiovaudami atsisėdo prie stalo, ramiai paklausiau:

– Kuris sugalvojote nupirkti kengūrą?

– Ką? – nustebė Kiriūša.

– Kengūrą.

– Kokią?

– Tą, kuri tupi miegamojo balkone.

Berniukas padėjo šakutę ir susirūpinęs paklausė:

– Ar tu nesergi?

– Visiškai sveika.

– Vėl prieš miegą skaitei detektyvų, – atsiduso Liza. – Trauksime į mokyklą, o tu gerai pailsėk, pamiegok.

– Nusiraminkite, viską supratau. Šiandien – balandžio pirmoji. Turbūt už kengūrą krūvą pinigų paklojot.

– Kas?

– Jūs, nes kengūra – brangus žaislas.

– Mes nieko nepirkome, – tyliai ištarė Kiriūša.

– Ar tau neskauda galvos? – pasmalsavo Liza.

Nesinorėjo juokauti.

– Eikime pažiūrėti, – pakviečiau vaikus prie miegamąjo balkono durų.

– Traukite žaislą į kambarį.

Vaikai pažvelgė į gatvę.

– Ten nieko nėra, – vienbalsiai ištarė jie.

Įbedžiau kaktą į lango stiklą – iš tiesų tuščia.

– Na, Lempa, – susižavėjęs šuktelėjo berniukas, – puikiai mus apmovei. Vos tik spėjome šiltutėliai iš lovos išlipti, ir šė tau. O mes tavęs neapgavome!

– Nesisielok, – sumurmėjau, – diena ilga, dar spėsi atsigriebti.

– Taip, – įsižeidė Liza, – mes niekada nebūtume taip sugalvoję – kengūra balkone!

Stumdydamiesi vaikai nubėgo į prieškambarį ir pradėjo ginčytis, kuris išves pasivaikščioti šunis. Kai rietenos baigėsi, uždariau duris ir nuėjau į miegamąjį. Vis dėlto pasivaideno. Bet gyvūnas atrodė kaip gyvas: net rudai pilko kailio plaukeliai virpėjo nuo vėjo. Jau balandžio pirmoji, bet oras ir po kojom čezantis sniegas primena žiemą.

Priėjusi prie balkono, netekau žado. Kengūra vėl buvo čia. Iš siaubo ir nuostabos persižegnojau ir garsiai ištariau:

– Dink, išsisklaidyk.

Tačiau simpatiškas žvėrelis pakėlė letenėles ir kaip žmogus prigludo prie stiklo. Pasigirdo lengvas stuktelėjimas. Taip, dabar regimąją haliucinaciją papildė ir girdimoji.

Pasigirdo durų skambutis – tai vaikai grįžo su šunimis iš pasivaikščiojimo. Kaip paleisti iš akmens svaidyklės šunys pasileido ilgu koridoriumi į virtuvę, tikėdamiesi gardžių pusryčių.

– O ji ir vėl čia, – kvilai sukikenau.  
– Kas? – pasidomėjo Kirka, pagriebdamas kuprinę.  
– Kengūra!  
– Oi, Lempa, – pagrūmojo pirštu Liza, – antrą kartą neapgausi.

– Kaip Dievą myliu, sėdi ir beldžia letena į langą!  
Suklikę vaikai metėsi į miegamąjį, aš – paskui juos.  
– Taip, – pratarė Kirka, – na, ir neišmanėliai mudu, Lizka, vėl įkliuvome.

– Na, palauk, Lempuša, – pagrūmojo Lizaveta, – būtinai atkeršysime.

Jausdama, kad protas mane apleidžia, išlemenau:

– Garbės žodis, ji sėdėjo ten ir letenėle...

– Mušė būgną ir dainavo: „Oi, šalti, šalti,“ – nusikvatojo Kirka. – Eime, Lizaveta, pavėluosime į mokyklą.

Jiems išėjus, staigiai užtraukiau užuolaidas, nusprendusi nebežiūrėti į gatvę. Atsitokėjusi pradėjau ruoštis į darbą: viršininkas nemėgsta vėluojančių darbuotojų.

Dirbu gan keistoje įstaigoje – „Alibi“ agentūroje. Mes pasiruošę padėti visiems, kurie dosniai mums atsilygina. Pavyzdžiui, jūs norite su meiluže nuskristi į Ispaniją, bet nežinote, kaip apie tai subtiliai pasikalbėti su žmona. Labai paprastai: jums tereikia vieną kartą ateiti į agentūrą „Alibi“ – ir problemos nebelieka. Drąsiai pasakote žmonai, kad vykstate tarnybos reikalais į Norilską ar Magadaną, kur jai bus neįdomu, ji nenorės su jumis važiuoti. Jums patogiu dienos metu iš „darbo“ atvažiuos mašina, simpatiškas vairuotojas paneš lagaminą; galima ir netgi būtina į Domodedovo aerouostą vykti kartu su sutuoktine. Jai matant jūs, pateikę bilietą reisui Maskva–Vorkuta, pasuksite į lėktuvo stovėjimo aikštelę. Malonus ir paslaugus vairuotojas nuves žmoną namo, paskambins iš jūsų buto į darbą ir praneš:

– Ivaną Ivanovičių palydėjau.

Be to, vakare paskambinsite mylimai žmonelei ir pasakysite viešbučio telefono numerį. Jei ji pageidaus pakalbėti

su jumis, pagyvenusi moteris, prisistačiusi viešbučio budėtoja, maloniai praneš:

– Ivanas Ivanovičius išėjo vakarienai.

Po pusvalandžio mylimas vyras paskambins žmonai, nes „budėtoja“ jam pranešė apie telefono skambutį, ir abu bus laimingi.

Numatytą dieną vyras grįžęs namo pradžiugins žmoną Šiaurės kraštams būdingais suvenyrais: išsiuvinėtomis kumštinėmis pirštinėmis, kauline figūrele ir natūralaus kailio batais...

Neretai, beje, mūsų paslaugomis naudojasi ir moterys. Agentūra atlieka įvairias subtilias užduotis. Pavyzdžiui, prieš kelias dienas aktorė paprašė dviejų jaunuolių, kad jie apmėtytų supuvusiais pomidorais jos kolegę. Kartais esame kviečiami į buvusio sutuoktinio vestuves arba gauname užsakymą įteikti apvytusių chrizantemų puokštę nusibodusiai meilužei. Kaip matote, agentūros veikla labai plati. Vienintelis dalykas, su kuo agentūros savininkas Semionas Grebniovas nenori turėti reikalų, – tai kriminalinės istorijos. Kas susiję su vyrų, žmonių ar net firmos apgaule, kurios darbuotojas teikiasi nebūti darbe, – prašau. Jums visada parūpins nedarbingumo lapelį ir net suteiks žinių apie ligos simptomus. Kaip jau minėjau, Siomai nepriimtini žmonių žaidimai su įstatymu, ir jis, užuodęs, kad tai diskredituos firmą, net neišklausęs jūsų mandagiai parodys duris.

Bent aš taip manau. Tiesą sakant, dauguma žmonių, besikreipiančių į agentūrą, tenori prisegti ragus savo sutuoktiniams. Pavyzdžiui, šiandien turiu vaidinti sėkmingai besiverčiančios prekiautojos žuvimi draugę. Apsukri ponias susikrovė nemažą kapitalą, atidarė tris parduotuves ir tapo pasiturinčia aukštuomenės dama. O jos vyreliui, paprastam darbininkui, nepasisekė. Gamykla, kurioje dirbo, buvo uždaryta, ir jis atsidūrė prie darbo biržos slenksčio. Sėkmingoji žmonelė pasiūlė sutuoktiniui tapti jos nuosavo prekybos centro direktoriumi, bet ambicingas vyras nesutiko, pradėjo

gerti ir tapo asocialiu žmogumi. Bet, atrodo, verslininkė mylėjo vargšą sutuoktinį, nes nenorėjo skyrybų. Nesaikindamasis vartodamas alkoholį vyras tapo beviltišku impotentu, jis tik troško, kaip „suveikti“ butelį. Tačiau prekybininkė bandė save įtikinti, kad jų šeima yra darni. Bet meilužio – apie tai ji be jokios sąžinės graužaties paaiškino Seniai – jai reikėjo „dėl sveikatos“.

Tad turėjau vaidinti draugę, su kuria puikioji prekyautoja žuvimi ruošėsi kartu praleisti savaitgalį.

Kontoroje greitai persirengiau. Mat turime drabužių įvairiems gyvenimo atvejams – vakarinių suknelių, sportinių kostiumų, švarkų, sijonų, džinsų... Šiandien reikėjo vaidinti turtingą, tačiau ne itin malonią tetulę. Ar galite įsivaizduoti ponios draugę, kuri vakar man pareiškė:

– Tu tik gerai vaidink, upėtakių visada nebrangiai galėsi iš manęs nusipirkti. Valgysi žuvytę už niekingus grašius.

Apsitempiau juodomis potrupėmis kelnėmis, ryškiai raudona palaidine ir apsikarsčiau „auksiniais“ papuošalais: žiedais, žiedeliais, grandinėmis ir apyrankėmis, kurie švytėjo kaip tikras auksas. Tiesa, iškilia proga Sioma ištraukia iš seifo brangių smaragdų ir safyrų dirbinių. Keletą kartų man teko lankytis aktorių vakarėliuose, į kuriuos einant netikro aukso dirbiniais nepasipuoši. Tačiau dėl alkoholiko vyro neverta stengtis, blizga, ir gerai!

Agentūroje esu vertinama kaip sumani ir kūrybinga darbuotoja, žinanti savo vertę, tad gaunu subtiliausias užduotis. Tiesa, dirbu „Alibi“ agentūroje ne taip seniai, tačiau spėjau su visais darbuotojais susidraugauti. Solidus atlyginimas, mielas viršininkas, kolegos, tarp kurių, beje, yra keletas profesionalių aktorių, kurie išties labai malonūs žmonės. Ko gi daugiau žmogui reikia norint būti laimingam? Be to, beprotiškai dievinu detektyvus ir esu profesionali muzikė. Aš, Jevlampija Andrejevna Romanova, pagal išsilavinimą – arfininkė. Baigiau Maskvos konservatoriją, keletą metų nesėkmingai koncertavau, po

to ištekėjau. Tačiau šeimyninis gyvenimas buvo kaip pragaras. Vyras Michailas – žmogžudys ir apgavikas. Jo aukų sąrašė buvau ir aš. Bet, mano laimei, Michailą suėmė. Jis nuteistas ir sėdi kažkokiame kalėjime. Tiesą sakant, nežinau ir nenoriu žinoti, kur jis, nes mes išsiskyrę.

Šiuo metu gyvenu su savo geriausia drauge Katia, Jekaterina Andrejevna Romanova. Nors mūsų tėvavardžiai ir pavardės sutampa, bet mes ne giminės; mus labiau jungia ištikima draugystė nei kraujo giminystė. Katia yra puiki chirurgė, operuoja skydliaukę. Aš užsiimu namų ruošia – skalbiu, tvarkau, ruošiū maistą. Katiuša turi du sūnus – dvidešimt ketverių Seriožką ir dvylikametį Kiriušą. Serioža turi šeimą, jo žmona Julečka yra žurnalistė. Kartu su mumis gyvena daug gyvūnų: keturi šunys – dvi mopsės Mulia ir Ada, stafordšyro terjerė Reičel, kiemsargis Ramikas, trys katės – Klausas, Semiramidė ir Pingva, rupūžė Gertrūda, žiurkėnai Bongo ir Dongo, papūga Keša ir jūros kiaulytė Izabelė de Burbon. Beje, ją reikia kviesti netrumpinant vardo, pašaukta Bela, ji neatsiliepia.

Šių metų sausio mėnesį Katiuša gavo pasiūlymą dirbti Amerikoje. Jai žadėjo solidų atlygį, tad draugė akimirksniu susikrovė daiktus ir išvyko. Kartu su ja anapus vandenyno iškeleliavo vaikai ir gyvūnai. Likau viena. Mėnesį prieš jai išvykstant mudvi su Katiuša kelias bemieges naktis virtuvėje svarstėme, kur man įsidarbinti. Gerai pagalvojus, mano galimybės ribotos. Tiesą sakant, gebu tik groti arfa ir ruošti valgi.

Pagaliau Katiuša įdarbino mane ekonomė turtinguose ir triukšminguose žinomo rašytojo Kondrato Razumovo namuose. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad darbas nesunkus. Privalėjau prižiūrėti namų darbininkę, virėją ir Lizos, Kondrato dukters iš pirmosios santuokos, ateinančius į namus mokytojus.

Nespėjau nė savaitę padirbėti, kai Kondratas buvo nužudytas. Nepasakosiu, ką mes su jo dukra Liza išgyvenome. Tikroji motina jau seniai atsisakė mergaitės, žuvus tėvui, ji tapo našlaite.

Tragiški išbandymai suartino mus su Liza, mes įsigijome katinėlį Pingviną ir priglaudėme nekilmingos veislės šuniuką Ramiką. Nevarginsiu jus smulkmenomis, tik paminėsiu, kad dabar keturiolikmetė Liza gyvena su manimi – esu jai kaip motina.

Kovo pabaigoje netikėtai iš Amerikos grįžo Kiriuška su namininiais gyvūnais.

– Žinai, Lempute, – skundėsi jis, iškraudamas lagaminus, – ne man užsienis. Na, tik pagalvok, mokykloje – kvaili moksleiviai. Septintoje klasėje dar tik mokosi dauginti. Geografija – tik apie Ameriką, nesimoko nei fizikos, nei chemijos. Tikri idiotai! Žinai, kas labiausiai juos prajuokina?

– Na?

– Kažkas pagadina orą, ir visi žvengia – ne vaikai, o kažkokie debilai. Dauguma žmonių nutukę, kaip drambliai gatvėmis vaikšto, valgo šlamštą iš dėžučių ir visą laiką bylinėjasi. Ne, man ten nepatiko! Ar žinai, ką žmonės, važiuodami Niujorko metro, veikia?

– Ką?

– Valgo! Įsėda į vagoną, išsitraukia kartoninę stiklinaitę su sriubyte arba traškučių ir pradėda šveisti, prisikimšę pilvus tuščią pakelį meta ant grindų. Požeminiame geležinkelyje labai nešvaru! Visos sienos prirašytos, suoleliai išterlioti – net nemalonu atsisėsti. Gerai, kad daug uždirba mama, iš jos už mėnesį gautos algos visus metus galima pragyventi!

Paglosčiau sušiauštus jo plaukus. Kai Kiriuška įsikniaubė į mano petį, supratau, kad netrukus jis bus aukštesnis už mane. Kodėl turėčiau stebėtis. Mano ūgis – tik metras penkiasdešimt aštuoni, sveriu keturiasdešimt septynis kilogramus. Tiesą sakant, truputį nuogaštavau, kaip jis sutars su Liza, tačiau vaikai akimirksniu susidraugavo. Nerimavau ir dėl gyvūnų susitikimo. Tačiau mopsai ir stafordšyrė, apkvaišę nuo skrydžio, nė nemirktelėjo išvydę Pingvą ir Ramiką. O katės tik suprunksė keletą kartų ant įžūlaus katinėlio. Netrukus mopsės suprato, kad ilgakojis ir linksmas



Ramikas – puikus žaidimų draugas, o Klausas ir Semiramidė pradėjo mokyti Pingvą džentelmeniško elgesio. Beje, Pingvinas yra katė. Kai rinkome jai vardą, nežinojome, kokios lyties yra katinėlis. Dabar visi draugiškai gyvename ir laukiame, kada iš Amerikos grįš Katia, Julia ir Seriožka.

Diena praėjo be ypatingų netikėtumų. Iš pradžių, žaisdama su vėduokle, bandžiau pamėgdžioti prekiautojos žuvmi draugę, po to grįžau į biurą ir nuėjau į Senios kabinetą.

– Šaunuolė, – pagyrė viršininkas, – šiandien daugiau darbų nenumatyta. Ateisi rytoj, vienuoliktą valandą, bus naujas užsakymas.

Linksmi palinksėjau galva. Džiugina kiekvienas klientas, juolab, kad tai – daug pinigų.

– Pavargai? – pasidomėjo Semionas ir pasisuko į barą.

– Labai, – atsidusau, – nuvargino mane prekiautoja žuvmi, po to tris valandas plepėjau su jos vyru, jaučiausi kaip asmens sargybininkė!

– Nieko, nieko, – padaršino mane šeimininkas. – Nori konjakėlio?

– Gal tik lašelį! Juk žinai – apsvaigstu net nuo jo kvapo!

– Puiku, – nusijuokė Senia ir pripylė sklidiną konjakui skirtą taurę, – girta moteris niekada niekam neprieštarauja.

Jis gurkstelėjo gėrimo ir sučepsėjo lūpomis.

– Geras!

– Dovanėlė? – šyptelėjau, apžiūrinėdama butelį.

– Atspėjai, – vėl nusijuokė Senia, – dėkingo kliento dovana. Ne visi juk tokie kaip ponija Vorobjova!

Nejučia susiraukiau. Madam Vorobjova, pasirodo, buvo pikta kaip širšė. Senia pirma paima iš užsakovų pinigų, po to prasideda darbas. Tik pradėjęs verslą, porą kartų buvo apgautas, todėl dabar griežtai laikosi taisyklės: rytą pinigai – vakare kėdės. Atsisveikindamas su klientu, Senia pateikia sąskaitą, nes neretai pasitaiko nenumatytų išlaidų, sąskaitos duodamos klientui į rankas. Žmonės neprieštaraudami atveria

pinigines, bet Jelena Pavlovna Vorobjova buvo priekabi klientė. Pieštuku ir skačiavimo mašinėle patikrinusi sąskaitą, labai įširdo:

– Kodėl tokia suma pinigų?

– Pirkome nuolatinį bilietą naudotis transportu žmogui, kuris rūpinosi jūsų reikalais, – nuolankiai paaiškino Senia.

Jelena Pavlovna šuktelėjo:

– Bilietą mėnesiui? Bet šiandien yra tik dvylikta diena! Ne, jūs manęs neapgausit, mokėsiu tik už pusę mėnesio.

Dabar jums aišku – iš tokios neverta tikėtis konjako. Gėrimas, kuriuo Senia dabar vaišino, buvo aukščiausios kokybės, ryškiai rudos spalvos, paties tauriausio atspalvio: burnoje jautėsi aliejaus priekonis.

– Lempa, – prabilo Senia, – juk žinai, kad tu – geriausia agentūros darbuotoja.

Aš linktelėjau galva.

– Tavimi pasitikiu ir noriu patikėti ypatingai svarbią užduotį.

Vėl linktelėjau galva. Labai gerai, vadinasi, užmokės daugiau nei visada. Tarsi skaitydamas mano mintis, Senečka tęsė:

– Suprantama, ir honoraras solidus.

– Koks?

– Šimtas dolerių per dieną.

Ką gi, visai neblogai, tik kokia užduotis verta tokių pinigų?

– Didelių rūpesčių nebus. Ana Remeškova nori, kad stebėtum jos vyrą jų namuose. Ponia Remeškova – verslininkė, dažnai vyksta į komandiruotes, o jos vyras – kūrybingas žmogus, menininkas, nuolat įsimylintis moteris – jo paveikslų modelius.

„Alibi“ - oficialiai įforminta kaip seklių agentūra, todėl į mus dažnai kreipiasi žmonės norėdami sužinoti tiesą apie, anot jų, neištikimus sutuoktinius. Senia stengiasi atsikratyti tokių klientų. Kodėl ši užduotis ypatinga? Mano manymu, ji

niekuo nesiskiria nuo kitų analogiškų užduočių, tik atlygis už darbą didesnis nei įprasta.

– Ana – geriausia Lekos draugė, – atsidusęs tarė Senia.

Tuoj pat viską sustačiau į savo vietas. Leka, Olga Gavrilovna, buvusi Senios žmona, – tik menka aktorystė iš mažai kam žinomo teatro. Jie išsiskyrė prieš trejus metus. Senečka ir dabar vengia moterų kaip maro. Maždaug kartą per savaitę Leka pasirodo agentūroje ir sukelia skandalą, reikalau-dama iš buvusio vyro pinigų. Ji tvirtai įsitikinusi, kad jis, nepaisant dabartinių jų santykių, privalo ja rūpintis iki grabo lentos. Grebniovas – minkštaširdis žmogus, nemėgstantis konfliktų ir visada trokštantis taikiai gyventi, todėl visada neprieštaraudamas jai duoda pinigų.

– Suprantama, – nusišypsojau aš.

Senia skėstelėjo rankomis.

– Atsiprašau, bet Ana – kieta paukštytė. Tave gerai pažįstu ir jaučiu, kad sugebėsi įveikti ją: tu tokia sumani ir...

– Gerai, Senečka, – pertraukiau šeiminingą, – koks vaidmuo man numatytas šį kartą?

– Jiems reikalinga namų darbininkė, – atsakė Senia, – buvusią Ana triukšmingai išvarė pareiškusi, kad ji – įžūli mergiotė.

Atsargiai pastačiau taurę ant stalo. Namų darbininkė – tai namų darbininkė, man, tiesą sakant, nesvarbu.

## 2 SKYRIUS

Ryte, vos tik praplėšusi akis, prilėkiau prie balkono durų ir pažvelgiau į gatvę. Snigo stambiais kąsniais. Tikras naujametis sniegas, o juk dabar – balandžio mėnuo. Kengūros balkone nebuvo. Įsitikinusi, kad neišprotėjau, greitai kukliai apsirengiau ir išlėkiau pas ponią Remeškovą.

Sėkmingoji verslininkė gyveno netoli „Kijevskajos“ metro, gražiame šviesių plytų name. Butas buvo septintame aukšte. Nespėjau paspausti durų skambučio, kai ant buto

slenksčio išdygo apkūni, egzotiškai apsirengusi mergužėlė. Ji vilkėjo ryškiai žalios spalvos blizgančia aptemta palaidinuke ir rausvos spalvos kapri stiliaus kelnėmis išsiuvinėtais atvartais.

– Ko reikia? – ne itin mandagiai pasiteiravo mergina ir prisimerkė.

– Anos Nikolajevnos Remeškovos, – nuolankiai atsakiau.

– Ma, – suriko paauglė, – kažkokia valkata tavęs ieško.

– Einu, – pasigirdo prikimęs mecco, ir į koridorių įžengė ponia.

Vos ją pamačiusi išsigandau, bet pasistengiau mandagiai elgtis. Įsivaizduokite, kad prie jūsų artėja šieno kupeta – dviejų metrų aukščio ir tokio pat pločio. Ponia pabaisos plaukai buvo panašūs į neišdžiūvusią, jau pradėjusią pūti žolę. Garbanos nudažytos net keliom spalvomis: prie šaknų plaukai buvo šviesiai rudos spalvos, per vidurį – gelsvo atspalvio ir beveik balti plaukų galiukai. Apsirengusi buvo „žavingai“. Storas kaip arbūzas užpakalis buvo aptemptas kelnėmis, kokias mūvėjo ir dukra. Tik ne rausvomis, o akį rėžiančios žalios spalvos. Didžiulės krūtys, primenančios arbūzus iš Astrachanės, tik gal šiek tiek mažesnius, grėsmingai virto iš ažūrinės palaidinukės. Ant kaklo spindėjo grandinė, ausyse žėrėjo gabalai aukso, o storus riešus tvirtai gniaužė masyvi kaip antrankiai apyrankė.

– Tai tu esi nauja tarnaitė? – kapodama žodžius pasidomėjo šeimininkė ir, nesulaukusi atsakymo, įsakė: – Nusiauk batus ir eik į virtuvę.

Paklusniai vykdžiau įsakymą. Remeškova klestelėjo ant sofutės, įsipylė arbatos ir išrėžė:

– Įsidėmėk! Gaminsi ką liepsiu, tvarkysi, skalbsi, lyginsi. Jei ką nudžiausi, surasiu ir pasmaugsiu.

Pastebėjusi, kad „šeimininkė“ nepasiūlė drauge išgerti arbatos, prisitraukiau taburetę ir tyliai, bet gana kategoriškai išpyškinau:

– Tikiuosi, jūs suprantate, kad aš nesirengiu tvarkyti jūsų namų ūkio. Kiek žinau, mano pareiga – sekti jūsų vyrą.

– Tyliau, – nutildė Ana, – gaminti moki?

– Na, žinoma, nesu patyrusi virėja iš „Aragvi“ restorano...

– Mums tokios ir nereikia, – nusikvatojo šeimininkė, – žmonės mes paprasti, valgome tik švariai ir skaniai pagamintą maistą. Nesibaimink, eik prie viryklės, o tvarkyti namų aš kitą tarnaitę pasamdysiu. Tik nepamiršk – privalai būti sąžininga.

Pažvelgiau į jos mažytes melsvutes akeles, panašias į du smeigtukus, prisegtus iš abiejų nosies pusių, ir netikėtai paklausiau:

– Kuo prekiaujate?

– Kokybiškais skudurais, – pasakė Ania. – Štai, žiūrėk.

Ir ištiesė koją, primenančią begemoto leteną.

– Atkreipei dėmesį į sportines kelnes? Prekės – aukštos kokybės, tiesiai iš fabriko gaunam. Aišku, ne sutrūnijusiais siūlais siūta. Žinai, prekybininkai šlamšto prisiperka ir žmonėms parduoda, o patys rengiasi firminiais drabužiais. Aš elgiuosi garbingai – ką pirkėjams siūlau, tuo ir pati puošiusi. Ir tau patariu, – staiga nusišypsojo, – pirksi skudurų turguje – žiūrėk, kaip pardavėja apsirengusi. Jeigu kokybiškus tėvynėje gamintus drabužius dėvi – gerai, jeigu ne – eik šalin. Kelnės tavo pigios ir nekokybiškos. Ar Čerkizovo turguje įsigijai?

Aš linktelėjau.

– Šlamštas, – padarė išvadą Ania, – jų kaina – trys bakasai, o tu turbūt tūkstantį mokėjai.

Nustebinta jos įžvalgumo, atsakiau:

– Devynis šimtus.

– Aha, – numykė šeimininkė, – įsidėmėk, padėsi man, pagausi vyrelį-ožį su merga, galėsi pigiai nusipirkti skudurų. Geriau nei kiti apsirengsi mokėdama grašius, pagauni? Tų, kurie man padeda, neužmirštu.

Vos sulaukydama juoką, pažvelgiau į jos putlų, valsietišškai gudrų veidą. Kažkodėl pastaruoju metu dažnai

bendrauju su Rusijos prekybos verslo atstovais. Tai upėtakį pažada, tai neskoningų skudurėlių.

Po savaitės tapau savu žmogumi ir susipažinau su visais šeimos nariais. Tiesą sakant, jų buvo tik trys – Ania, jos dukra iš pirmosios santuokos Irina ir įtariamas neištikimybė, anot žmonos Anios, sutuoktinis Borisas Lvovičius Liaminas.

Jei Ania ir Ira buvo, taip sakant, vieno lizdo paukščiai (septyniolikmetė Iročka buvo motinos kopija), – tai Borisas Lvovičius buvo kito pasaulio žmogus. Vaizdžiai pasakius, Ania ir Ira – pirštinės, o Borisas Lvovičius – batas. Kas geriau, pirštinė ar batas? Toks palyginimas ne itin sumanus: abu daiktai reikalingi, bet kartu jie – ne pora.

Liesas, netgi perkaręs Borisas Lvovičius dažniausiai lindėdavo savo dirbtuvėje. Man buvo griežtai uždrausta ten liesti net besimėtančias ant grindų popieriaus skiautes.

Ania ir Irina mėgo sočiai pavalgyti, be to, riebių, sunkiai virškinamų patiekalų: žirnių sriubos su parūkytais šonkauliukais, kiaulienos muštinukų, riebaluose keptų bulvyčių, šokoladinių ledų, plaktos grietinėlės, bananų... Visą maistą gausiai gardino sviestu ir skandino majoneze. Mano šeiminkės nesijaudino dėl tobulų kūno linijų, tad ramia širdimi ėjo miegoti su saldinių dėžute. Jų kepenys, matyt, buvo geležinės, o skrandžiai – organinio stiklo, nes, valgydamos daug riebaus maisto, niekada nesiskundė nemaloniais virškinimo pojūčiais ir negėrė saujomis nošpos, mezimo ar festalio. Jų veido oda buvo švelni kaip kūdikių, persikų spalvos, – tai bylojo apie puikų skrandžio darbą.

Borisą Lvovičių dažnai vargino skrandžio uždegimas, jam ruošdavau skystų košelių ir kukurūzų nuovirą termose.

Ania ir Ira susižavėjusios žiūrėdavo filmus, kuriuose herojai šaudydavo ir gaudydavo. Beje, joms patiko ir pornografija. Borisas Lvovičius gėrėjosi Bergmano ir Liuko Bessono filmais.